

Lopen in de mist

Interview met Marja de Vries

Marja de Vries (1954) studeerde biologie en ecologie. Zij zet zich sinds 2003 in om bij te dragen aan de transformatie van leren en onderwijs, zodat deze meer in lijn zullen zijn met wie kinderen in essentie zijn. Als eerste stap in die richting schreef zij het boek 'De Hele Olifant in Beeld', over universele wetmatigheden die een geheel nieuw en samenhangend wereldbeeld zichtbaar maken.

Sinds het verschijnen van haar boek in 2007, waarvan al meer dan 10.000 exemplaren zijn verkocht, wordt Marja de Vries regelmatig uitgenodigd voor het geven van presentaties. Op dit moment schrijft zij aan een tweede boek dat zal gaan over Samenlevingen in Balans. Dit zijn samenlevingen die het mogelijk maken dat alles en iedereen in harmonie met al het andere kan leven. Vera Mulder had een intensief gesprek met Marja de Vries.

Door: Vera Mulder

Tijdens het gezamenlijk zoeken naar de invalshoek van dit interview, laat Marja weten dat zij altijd haar eigen weg is gegaan. Daar wil ik meer van weten. Wat heeft haar de kracht gegeven om dat te doen?

'Samenvattend kan ik zeggen dat ik heb ontdekt dat het mogelijk is om een trauma te transformeren in kracht. Dat is echter wel een heel proces geweest. Mijn jeugd was niet zo fijn. Toen ik zestien jaar was vond ik het leven zó zwaar, dat ik mij afvroeg hoe ik dat kon volhouden. Waarvoor zou ik eigenlijk al die moeite doen? Waar diende alles toe? In feite leek het leven me alleen vol te houden als er een achterliggende reden voor zou zijn. Daarom vroeg ik mijn moeder: "Wat is het doel van het leven?" Ik kom uit een atheïstisch gezin en mijn moeder antwoordde: "Er zijn vragen die je niet moet stellen, omdat daar geen antwoorden op zijn. En

dit is zo'n vraag."

Dat vond ik een weinig bevredigend antwoord. Daarom vroeg ik haar: "Maar waarom leef jij dan?" Ze antwoordde dat zij leefde om voor haar man en haar kinderen te zorgen.

Hier klopt iets niet, dacht ik. Als de zin van mijn leven ook zou zijn om voor mijn kinderen te zorgen dan zou ik eerst zelf kinderen moeten hebben om mijzelf een doel in het leven te geven! Maar als mijn kind mij dan met grote ogen zou aankijken en zou vragen: "Mamma, waarom leef ik?" Dan zou ik tegen dat kind moeten zeggen: "Om mijn leven een doel te geven". Maar wat als het mij niet zou lukken mijn kind gelukkig te maken? Dan is daar een ongelukkig kind dat leeft om mijn leven een doel te geven... Dat kon voor mij het antwoord niet zijn.

Omdat ik op dat moment het idee van een achterliggende reden, een zin van het leven, ervoer als mijn enige strohalp om

het vol te kunnen houden, heb ik op mijn zestiende besloten dát er een achterliggend doel van ons bestaan moest zijn. Voordat ik zelf ooit kinderen op deze wereld zou zetten, wilde ik daar meer duidelijkheid over vinden. Ik wist toen alleen niet dat dit een heel lange weg zou zijn. Die weg ben ik wel gegaan.'

Hoe hoopte je het antwoord te vinden?

'Daar had ik geen flauw idee van. Mijn ouders hadden mij verteld dat religieuze stromingen vooral bezig zijn met zieltjes winnen en dat ik dus moest oppassen voor dat soort mensen. Dat hielp om voor mijzelf te denken. Verder had ik al van jongs af aan het gevoel dat er van alles niet klopte.'

Kan je dat concreter maken?

'Ik kwam voortdurend inconsequenties tegen. Mensen zeiden het ene en deden het andere. Bijvoorbeeld: sommige mensen zeiden van de natuur te houden, maar deden tegelijkertijd van alles wat schadelijk was voor de natuur. Dat trof mij, want ik heb een heel sterke band met de natuur. Zo waren er meer dingen. Toen ik eindelijk naar de lagere school mocht, stond het schoolbord vol met sommen. Ik zat te popelen om die sommen eindelijk te mogen maken! De juf zei: "Wie nu niet zijn potlood neerlegt, moet al die sommen maken". Dus ik zwaaide enthousiast met mijn potlood. Zelfs toen mocht ik die sommen nog niet maken... Ik vond leren leuk, maar op school werd leren ontmoedigd en soms zelfs als straf gebruikt. Toen ik afgestudeerd was, begin jaren tachtig, was er veel werkloosheid. Ik heb toen besloten dat ik het prima vond om een uitkering te hebben, zodat ik alle ruimte had om dingen te doen die ik belangrijk vond. Ik ben actie gaan voeren tegen het dumpen van radioactief afval in zee en tegen kernenergie en kernwapens.'

Had je toen je doel in het leven gevonden?

'Nee hoor. Dat was een nog veel langere weg. Eerst moest ik er achter komen dat ik met dat actie voeren vooral tegen van

alles was. Pas na een intensieve periode waarin ik een aantal jaren fulltime bezig ben geweest om het trauma uit mijn jeugd te helen, begon ik mij af te vragen waar ik dan eigenlijk voor was. Ik stelde vast dat er drie dingen heel belangrijk voor mij waren: de natuur, het feit dat ik een vrouw ben en spiritualiteit. Die drie dingen leken in mij op een logische manier samen te komen, maar in de jaren tachtig werd daar binnen de verschillende bewegingen nog geen verband tussen gelegd. Al vanaf mijn jeugd was ik op zoek naar hoe wij als mensen in harmonie met de natuur kunnen leven en nu wilde ik ook helder krijgen hoe natuur, vrouw zijn en spiritualiteit met elkaar samenhangen.'

BROOKE MEDICINE EAGLE

Hoe ging jouw zoektocht verder?

'Ik ontdekte dat ik het antwoord niet in onze westerse cultuur zou vinden, maar

dat ik me daarvoor zou moeten gaan verdiepen in niet-westerse culturen die dichterbij de natuur leefden. Daarom ben ik in 1990 en in 1992 naar Canada gegaan. Dat was het begin van een reeks gebeurtenissen die me steeds meer op mijn pad brachten. Tijdens die tweede reis kwam er een boek op mijn weg met korte verhalen van honderd verschillende schrijfsters uit de USA over de natuur. Op een dag, toen ik één van die verhalen las, werd ik als 'door de bliksem getroffen'. Ik zou het niet anders kunnen beschrijven, want als een bliksemslag bij heldere hemel ging door me heen: "Als ik iets in mijn leven wil, is het deze vrouw ontmoeten en van haar leren".

Het volgende moment vroeg ik me af wat er eigenlijk was gebeurd. Wat was die bliksemslag? Wat las ik eigenlijk? En wie had dat geschreven?

Het verhaal dat ik zojuist had gelezen, was geschreven door Brooke Medicine Eagle

en betrof een ervaring die zij tijdens haar *vision quest* had gehad. In de Noord-Amerikaanse, inheemse tradities is een vision quest een manier om inzicht te krijgen in de richting en doel van je leven door een aantal dagen en nachten helemaal alleen op één plaats in de natuur door te brengen. Het visioen van Brooke ging over wat op dit moment nodig is in de wereld: het herstellen van evenwicht tussen het mannelijke en het vrouwelijke aspect en het belang dat vrouwen weer in hun kracht gaan staan. Als ik nu terugkijk, weet ik dat haar visioen ging over de Wet van Dynamische Balans, maar dat kon ik toen niet zo benoemen. Ik wist alleen dat er diep in mij iets wezenlijks was geraakt.

Ik kwam erachter dat Brooke in een prachtige vallei in Montana, USA, zomerkampen vooral voor vrouwen organiseerde. In 1993 en 1994 ben ik daar naar toegegaan. Brooke combineerde de westerse psychologie

met de oude wijsheid van de Noord-Amerikaanse inheemse bevolking. Voor mij was zij de eerste persoon in mijn leven die dingen zei die klopten met wat ik innerlijk voelde als waarheid. Zij maakte niet alleen duidelijk dat inheemse culturen een vanzelfsprekend verband zien tussen vrouw zijn, spiritualiteit en natuur, maar ik begon ook te begrijpen dat juist deze drie dingen binnen het patriërchaat van ondergeschikt belang werden geacht. Tijdens mijn verblijf van twee weken in het kamp was de centrale gebeurtenis een vision quest van twee dagen en twee nachten. De eerste week was hierop een voorbereiding en de tweede week was bedoeld om de opgedane ervaringen een plek te geven.'

Dus jij hebt je eigen vision quest gedaan?

'Ja, het betekende twee dagen en nachten alleen in de ongerepte natuur onder een boom doorbrengen, niet eten en zoveel mogelijk in het hier en nu zijn. Het doel was inzicht krijgen in vragen als: wat kom ik in dit leven doen en wat kan ik bijdragen aan het geheel?'

De afspraak was dat we na die twee dagen en nachten, als de zon die ochtend zo en zo hoog stond, weer terug zouden keren naar de groep. Het was een eind lopen en op dat vrij open terrein met hier en daar een boom waren af en toe ravijnachtige structuren. Ik wist hoe ik veilig moest terug lopen, omdat ik had onthouden hoe ik van een bepaalde boom in de richting van een volgende boom moest lopen. Maar op die bewuste ochtend was alles gehuld in een dikke mist; ik kon zelfs niet de eerste boom zien waar ik naartoe moest lopen...'

Was dat niet angstig?

'Nee, maar het vroeg wel om concentratie. Het mooie was dat dit een praktijk-oefening was van iets wat in mijzelf was gebeurd als gevolg van die twee dagen. Want hoewel mijn vision quest me nog niet een helder beeld had opgeleverd van een concreet doel in mijn leven, had ik wel innerlijk contact gekregen met mijn gevoel voor richting in mijn leven. En datzelfde gevoel kon ik nu gebruiken. Zonder dat ik iets zag, kon ik vertrouwen op mijn inner-

lijk richtingsgevoel en mijn weg van boom tot boom terug lopen naar de vallei. Vanaf dat moment kon ik in mijn leven voelen - ook al zag ik niet waar het heen ging, dus ook al liep ik in de mist - of ik wel of niet in de goede richting liep.

ELK HOLDS THE STARCHILD

Tijdens mijn vision quest had ik twee zeer indrukwekkende ervaringen. De eerste ervaring was de aanwezigheid van wapiti's - in het Engels elk - grote herten, vergelijkbaar met onze edelherten. Door het kijken naar de wapiti's werkten aspecten van hun gedrag die mij in het bijzonder opvielen als een spiegel, waardoor dat waar ik me niet van bewust was zichtbaar werd. Wat mij het meeste raakte in hun gedrag was hun groepsgeest: hoe ze als groep elkaar

steunden, waarschuwden en hielpen in deze ongerepte natuurlijke omgeving waar ook beren en poema's leefden. Zo werd ik mij bewust van mijn verlangen me onderdeel te voelen van een sociale gemeenschap waar zo'n onderlinge ondersteuning een belangrijke rol speelt.

Verder had ik een mini visioen gehad. Ik maakte contact met een innerlijk kind dat zich verwaarloosd en uitgehongerd aan mij voordeed. Tijdens mijn innerlijke dialoog met haar, betrapte ik mezelf er op dat ik haar Starving Child - uitgehongerd kind - noemde. Ik realiseerde me dat dat geen goed idee was, en besloot dat ze een andere naam nodig had. En ogenblikkelijk, nog voordat ik één enkele gedachte had over een betere naam in plaats van Starving Child, 'was' daar de naam

IK VOND LEREN LEUK, MAAR OP SCHOOL WERD LEREN ONTMOEDIGD EN SOMS ZELFS ALS STRAF GEBRUIKT

'Star... Child'. Dat overviel me, maar tot mijn verrassing nam ik waar dat het uitgehongerde kind, dat tot dan toe een futloze indruk had gemaakt, begon te dansen en springen van blijheid omdat ik het eindelijk begrepen had... Ik begreep inderdaad dat zij graag Starchild genoemd wilde worden. Wat ik op dat moment echter niet begreep was waarom zij dat wilde en waarom ze daar zo blij van werd...

Om datgene wat er in onze vision quest was gebeurd te ankeren, kreeg ieder van ons van Brooke Medicine Eagle een ceremoniële naam. Die naam gaf niet weer wie jij op dat moment was, maar wie je aan het worden was. Tijdens de ceremo-

nie gaf Brooke mij de naam 'Elk holds the Starchild'. Ze legde uit dat deze naam aangaf dat het belangrijk was dat ik beide ervaringen met elkaar zou integreren, zodat ik meer één geheel zou worden. Op die manier zou het me hopelijk lukken om het Starchild-aspect – mijn authentieke zelf – tenslotte vrijelijk naar buiten te laten komen.

Vanaf die tijd, 1993, is het dus mijn klus geweest om die naam te worden. Terwijl ik het niet moeilijk vond om een goede band op te bouwen met het Sterrekind in mijzelf, bleek het een lange weg om werkelijk de gehele naam te worden en te midden van mensen en de samenleving te zijn wie ik in essentie ben. Tot op heden ben ik dat aan het leren. Sinds ik 'De Hele Olifant in Beeld' heb geschreven, lukt dat steeds beter.'

Hoe komt het dat je dat nu beter kan?

'Door het schrijven van mijn boek heb ik een context gecreëerd waarin ik word uitgenodigd om presentaties te geven en zo mijn eigen waarheid te delen.'

Heb je na de eerste vision quest het gevoel vastgehouden dat je in je dagelijkse leven weet of je in de goede richting loopt, ook al loop je 'in de mist'?

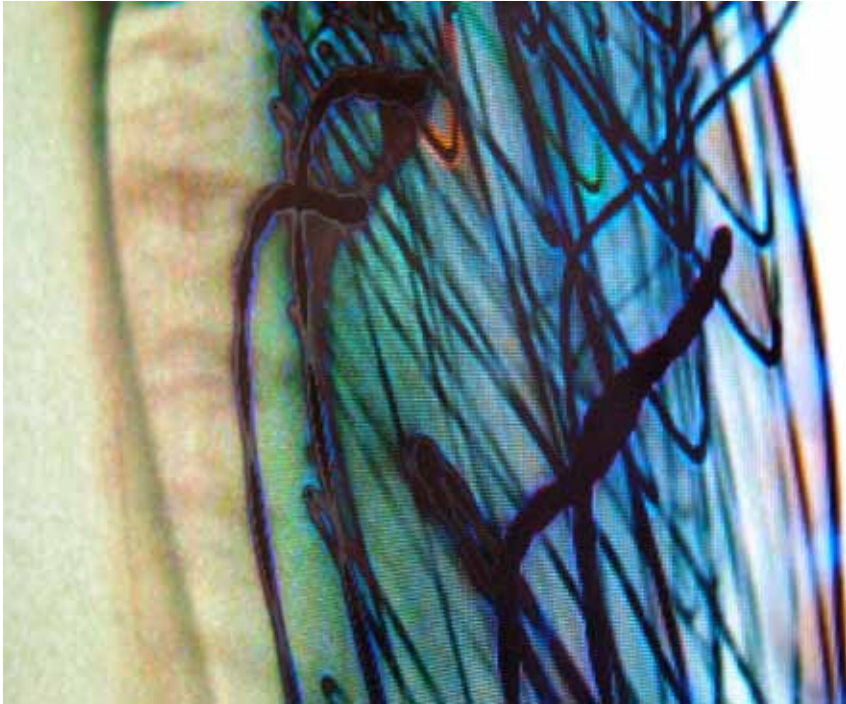
'Ja, ik heb dat lopen in de mist in de goede richting bewust gecultiveerd. Ik heb altijd weinig geld gehad. Maar ik ben erachter gekomen dat, als ik doe wat mijn ziel werkelijk wil, ik me geen zorgen over geld hoeft te maken. Dus ik heb geleerd er op te vertrouwen dat, als het me lukt om goed te voelen wat de volgende stap is, in lijn met mijn zielenwens, het benodigde geld op een of andere manier komt.

Nadat ik tien jaar 'in de goede richting in de mist had gelopen' zonder te weten waarheen dat zou leiden (in die tijd werkte ik als textielkunstenaar), was er begin 2003 een situatie die mij zo aangreep, dat ik van het ene op het andere moment besloot om mij in te zetten voor de transformatie van het onderwijs. Dat was echter geen rationeel besluit en ik wist niet hoe ik dat zou moeten aanpakken. Na enige vergeefse pogingen riep ik tenslotte 'om hulp' met als gevolg dat ik twee dagen later een sessie had met iemand die de Ascended Master Kuthumi channelde.'

Wat zei Kuthumi hierover?

'Hij legde mij uit dat zo'n ingrijpende transformatie van het onderwijs vraagt om geheel nieuwe uitgangspunten, die voor iedereen aanvaardbaar zijn, ongekleurd door een specifieke geloofsovertuiging, cultuur of tijd. Ik kreeg daarom de suggestie onderzoek te gaan doen naar 'wat werkt en wat niet werkt'. Hij vertelde dat toen wij naar de aarde kwamen, we als het ware 'het boek met spelregels' hadden weggegooid. Daarom moeten we nu opnieuw uitvinden wat wel en niet werkt. Ik zou een jaar de tijd moeten nemen om de Universele Waarheid te bestuderen. Bij de overgang naar een nieuwe wereld is het van belang, zo legde hij uit, dat het beste van deze Universele Waarheid boven tafel komt. Hij suggereerde te beginnen met het bestuderen van oude wijsheidstradities en de Gouden Draad van Universele Waarheid te zoeken die door al die

verschillende tradities loopt. Ik hoefde me vooral geen zorgen te maken over geld, werd mij gezegd. Vervolgens vroeg hij mij of ik het idee had dat dit alles in overeenstemming was met de wensen van mijn ziel. Ik was volledig overdonderd en sprakeloos. Mijn ego vond dit een waanzinnig, veel te groot en onuitvoerbaar plan. Maar toen ik ging voelen wat mijn ziel ervan vond, was ik mogelijk nog meer verbijsterd, want ik nam in mijzelf een ondubbelzinnig JA waar. Mijn ziel was enthousiast en vond het een prachtig plan, alsof dit precies was waar ik al die tijd op had zitten wachten. Als ik trouw wilde zijn aan mijzelf en dus aan mijn zielenwens, dan was dit het! De mist opgeklaard... Vervolgens vroeg Kuthumi me om mijn commitment uit te spreken, een toezegging dat ik dit werkelijk ging doen. Nadat ik enigszins was bijgekomen van de schok, heb ik gezegd dat ik het inderdaad zou doen, maar omdat de klus zo groot was, op voorwaarde dat ik hier bij zou worden geholpen. Dat bleek geen enkel probleem te zijn; Kuthumi beloofde daar zorg voor te zullen dragen.'

Is dat ook zo gegaan?

'Ja. Zowel financieel als anderszins ontving ik voortdurend van onverwachte kanten hulp. En ook nu kwam er geld, omdat dit werkelijk in overeenstemming was met mijn zielenwens. Pas tijdens

het onderzoek werd mij duidelijk dat die Gouden Draad van Universele Waarheid die in alle wijsheidstradities aanwezig is en die duidelijk maakt 'wat werkt en wat niet werkt' het inzicht in de universele wetten betreft.'

Wat had dat met onderwijs te maken?

'Inzicht in de universele wetten onthult een geheel nieuw en samenhangend wereldbeeld, wat de nieuwe basis, het nieuwe uitgangspunt kan vormen voor de transformatie van het onderwijs dat ik voor ogen heb. Het boek 'De Hele Olifant in Beeld' zou aanvankelijk een hoofdstuk zijn in een boek over onderwijs dat ik wilde schrijven. Het hoofdstuk werd echter een heel boek!'

SAMENLEVINGEN IN BALANS

Toen dat boek af was, dacht ik: nu nog dat boek over onderwijs verder afschrijven. Maar door de bestudering van universele wetten kreeg ik steeds meer inzicht in hoe alles met alles samenhangt. Zo realiseerde ik mij ook dat het werkelijk realiseren van onderwijs, gebaseerd op een nieuw wereldbeeld, erg lastig zal zijn in een samenleving die nog is gebaseerd op het oude wereldbeeld. Daarom gaat mijn tweede boek nu eerst over de transformatie van de samenleving als geheel. 'Samenlevingen in Balans' is de term die

ik bedacht heb voor samenlevingen waarin inzicht in het bestaan en de werking van de universele wetmatigheden een inherent onderdeel is van alle aspecten van de cultuur, waardoor deze samenlevingen optimaal functioneren.'

Dus zolang onze samenleving nog geen 'Samenleving in Balans' is, is het onmogelijk onderwijs te starten op basis van universele wetten?

'Dat wil ik niet zeggen, maar voor zo'n ingrijpende verandering van het onderwijs is het wel belangrijk dat er een breed maatschappelijk inzicht is in waarom dat belangrijk zou zijn. Tot die tijd zullen pogingen daartoe veel weerstand ontmoeten. We hebben dat de afgelopen tien jaar gezien met allerlei onderwijsvernieuwingen.

In dat kader is het interessant dat ik enerzijds vanuit organisaties en bedrijven op dit moment meer reacties op 'De Hele Olifant in Beeld' heb gekregen dan vanuit het onderwijs. Ik begrijp dat dit onder andere komt doordat de mogelijkheden en de ruimte om werkelijk ingrijpende veranderingen door te voeren binnen sommige organisaties en bedrijven op dit moment groter is dan binnen het huidige onderwijs. Als we kijken wat strategisch is, lijkt het er op dat als deze bedrijven vervolgens aan zouden geven dat ze mensen zoeken die anders zijn opgeleid, de verandering waarschijnlijk eerst in het hoger onderwijs begint, waarna vernieuwingen langzamerhand ook zullen doorsijpelen naar het basisonderwijs en naar de opvoeding van kinderen.

Anderzijds is het zo dat als ik in mijn boek over 'Samenlevingen in Balans' duidelijk kan maken dat het creëren van zulke samenlevingen een werkelijke optie is, wordt het tevens duidelijk waarom het een goed idee is te beginnen met een transformatie van onderwijs. In andere woorden, ik hoop dat het tweede boek zal bijdragen aan het creëren van een draagvlak voor die transformatie van opvoeding en leren en onderwijs waarvoor ik me inzet. Het derde boek zal tenslotte gaan over 'Leren en Onderwijs in Balans.'

IK WERD MIJ BEWUST VAN MIJN VERLANGEN

Hoe gaat het met het schrijven van je tweede boek?

'Ik ben al een heel eind, maar er is nog veel werk te doen. Tegelijkertijd word ik al wel gevraagd om presentaties over mijn tweede boek te geven en zo een tipje van de sluier op te lichten.'

Wanneer komt je tweede boek uit?

'Dat kan ik niet zeggen. Het is klaar als het klaar is.'

Bestaan er Samenlevingen in Balans?

'Alle samenlevingen zijn begonnen als 'Samenlevingen in Balans', net zoals alle mensen geboren worden in de natuurlijke staat van balans. Echter de laatste 5000 jaar zijn, onder andere door de expansie van 'Samenlevingen uit Balans', veel van deze samenlevingen onder de voet gelopen. Op dit moment zijn er nog maar erg weinig over. Toch blijkt er nog veel informatie over deze samenlevingen beschikbaar te zijn, en dat ben ik aan het bestuderen.'

ZIELENWENS

Nog even terug naar wat je eerder zei: "Als iets echt mijn zielenwens is, zijn er geen financiële belemmeringen". Denk je dat dit voor iedereen geldt?

'Ja, ik denk dat dit in essentie voor iedereen geldt, echter of iets inderdaad wel of niet in overeenstemming is met iemands zielenwens kan alleen de persoon zelf weten.'

Een groot aantal hypno-therapeuten kan door de economische crisis niet meer leven van hun praktijk. Als iemand daardoor moet stoppen met de praktijk, betekent dit dan dat het werk van die therapeut niet in overeenstemming met haar of zijn zielenwens was?

'Zielenwensen gaan vaak niet over een specifiek beroep, maar over diepere zaken van het leven die we komen leren. Ik zie het zo: ik ben met een bepaald doel en

ME ONDERDEEL TE VOELEN VAN EEN SOCIALE GEMEENSCHAP WAAR ONDERLINGE ONDERSTEUNING EEN BELANGRIJKE ROL SPEELT

met een bepaald plan in dit fysieke leven gekomen. Maar hoe of wat, dat weet ik niet altijd en op het levenspad komen we regelmatig hobbels tegen. Wat ik wel weet, is dat wat ik meemaak in positieve zin kan bijdragen aan mijn levensdoel. Zo kan ik vanuit zielsniveau een hobbel op de weg gepland hebben, omdat dat mij de fantastische gelegenheid geeft iets te leren. Als ik naar mezelf kijk, is iedere hobbel die zich aandient, een les. Die hobbel kan twee dingen betekenen: de les kan zijn dat ik op de verkeerde weg ben en dat de hobbel een kans is om op het juiste pad te komen, maar het kan ook betekenen dat ik wel op het juiste pad ben en dat het gaat om hoe vastbesloten ik ben en dat ik me niet laat ontmoedigen door de eerste de

beste hobbel. In het leven zijn we allemaal het onderscheid hiertussen aan leren.'

Jij hebt altijd van weinig geld geleefd.

'Ik heb bewust mijn leven zo ingericht dat ik niet veel nodig heb. Bij het van jongs af aan op zoek gaan naar het doel in mijn leven, heb ik nooit gedacht dat het om materie ging. Mij hielp het hebben van weinig geld om scherper gefocust te raken en daardoor steeds meer op het pad te komen dat overeenkomt met mijn zielenwens.'

Dus, economische crisis of niet, therapeuten die het met hun praktijk financieel niet meer redden, zouden hieruit een les kunnen leren.

'Ja, het kan ook zijn dat het hebben van een praktijk wel je wens is, maar dat er ook nog een diepere wens is, zodat de praktijk een voorbereiding blijkt te zijn op nog iets anders. Dat is iets wat je alleen zelf in je leven kunt ontdekken. Niemand kan dat voor een ander weten.

Wat ik iedereen graag toe wens, is op zoek gaan naar en vinden van contact met je eigen innerlijk weten. Het gaat er om wat voor jou goed voelt, wat jouw zielenwens is en hoe jij in je eigen kracht kan staan. Als ik daartoe kan inspireren ben ik blij!'

Voor meer informatie over het werk van Marja de Vries:

<http://www.marjadevries.nl>

Vera Mulder is afgestudeerd socioloog en maatschappelijk werker. Na het voltooien van de vierjarige opleiding tot hypnotherapeut bij Academie Hypnos volgde zij de opleiding tot psychosomatisch coach bij het Bijscholingsinstituut voor Therapeuten en de opleiding tot mentaal emotieve trainer bij Stichting IMET. Zij werkt in een zelfstandige therapeutische praktijk in Amsterdam Noord.